

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Ο Μαρίτο και η Μεμέ είναι καθισμένοι στον καναπέ, κοιτάζουν μπροστά περιμένοντας να συμβεί κάτι. Ακούγεται ο θόρυβος της πόρτας εισόδου. Είναι ο Νταμιάν. Ο Μαρίτο παίρνει ένα μαξιλάρι από τον καναπέ και όταν μπαίνει ο Νταμιάν, τον χτυπάει πολλές φορές με αυτό.

Μαρίτο: Ντάμι. Ντάμι.

Ο Νταμιάν φεύγει, πηγαίνει στο μπάνιο. Ο Μαρίτο τον ακολουθεί.

Μαρίτο: Ντάμι. Ντάμι. Ντάμι.

Δεν καταφέρνει να μπει στο μπάνιο και επιστρέφει στη Μεμέ.

Μεμέ: Εσύ κοιμήθηκες χθες το βράδυ;

Μαρίτο: Ναι. Γιατί; Πεινάω.

Μεμέ: Ήσουν ανήσυχος;

Μαρίτο: Εγώ; Γιατί; Όχι.

Μεμέ: Σηκωνόσουν, ξάπλωνες, σηκωνόσουν...

Μαρίτο: Όχι, όχι, εγώ όχι.

Μεμέ: Το βρίσκεις ωραίο να το κάνεις αυτό την ώρα που κοιμάται η Μεμέ; Δεν είναι ωραίο, έτσι;

Μαρίτο: Πεινάω.

Μεμέ: Σοβαρά; Κι εγώ. Βάλε νεράκι, να πιούμε γάλα.

Μαρίτο: Όχι.

Μεμέ: Να φάμε πρωινό.

Μαρίτο: Όχι.

Μεμέ: Γιατί πρέπει να πηγαίνω πάντα εγώ;

Μαρίτο: Πήγαινε στην κουζίνα γιατί πρέπει να συζητήσω κάτι με τον Ντάμι.

Ο Νταμιάν βγαίνει από το μπάνιο, μπαίνει και κάθεται στο τραπέζι.

Μεμέ: Δεν πάω πουθενά, αν δεν του περάσει του αδερφούλη σου... Πήγαινε εσύ.

Μαρίτο: Όχι, Μεμέ, για μένα είναι αδύνατον.

Μεμέ: Εντάξει, δεν πάει κανείς, δεν τρώει κανείς. Θα πεθάνουμε εδώ από την πείνα.

Μαρίτο: Μάλιστα.

Νταμιάν: Πάψε, Μεμέ.

Μεμέ: Θα πεθάνουμε και θα βρουν τα κοκκαλάκια μας σκορπισμένα στις καρέκλες.

Μαρίτο: Τα δικά μου όχι.

Μεμέ: Ναι, και τα δικά σου, τα κοκκαλάκια σου όλα γυμνούλια μέσα σε αυτή την πυτζάμα, τα κοκκαλάκια μου γυμνούλια, πεθάνει της πείνας, χωρίς πρωινό, τα κοκκαλάκια του Ντάμι, βρωμισμένα από όλα αυτά που...

Ο Νταμιάν την κοιτάζει κι εκείνη σωπαίνει.

Μαρίτο: Το σώμα του Ντάμι θα λιώσει πιο γρήγορα, απ' το ποτό, το δικό σου δεν θα χρειαστεί πολλή δουλειά γιατί σχεδόν δεν έχεις κρέας. Το δικό μου όχι. Το δικό μου θα κάνει πιο πολύ καιρό, λόγω ηλικίας, είμαι πιο νέος από τη γιαγιά, και λόγω των φυσικών προϊόντων.

Μεμέ: Αχ, Μάριο, τι τρομακτικά που μιλάς!

Μαρίτο: Η γιαγιά, είναι ζήτημα ωρών.

Μεμέ: Τι σιχασιά, Μαρίτο! Φαντάζεσαι; Η γιαγιάκα πεθαμένη, πάνω στην καρέκλα, να λιώνει ολόκληρη, να βγάζει καπνούλη... Άντε να φτιάξεις το πρωινό.

Μαρίτο: Γιατί;

Μεμέ: Άντε να φτιάξεις πρωινό, λέω.

Μαρίτο: Γιατί εγώ;

Μεμέ: Γιατί το λέω εγώ.

Μαρίτο: Α. Η Γκάμπι έχει λίγο κρέας, κι αυτή λίγο θα κάνει.

Μεμέ: Ξέρεις τι είχε στην κουζίνα; Ένα ποντίκι ψόφιο, είχε αρχίσει να σαπίζει. Γιατί δεν πας να δεις;

Μαρίτο: Το βρήκα ήδη. Το βαλσαμώσαμε εγώ κι ο Ντάμι και αναπαύεται στο δεύτερο συρτάρι του κομοδίνου σου. Με τον Ντάμι το βαλσαμώσαμε.

Μεμέ: Ένα ψόφιο ποντίκι, για φαντάσου, σάπιο σαν τη γιαγιά.

Μαρίτο: Κοίτα στο κομοδίνο σου.

Μεμέ: Ένα ψόφιο ποντίκι, για φαντάσου, σάπιο σαν τη γιαγιά.

Μαρίτο: Φαντάσου.

Μεμέ: Αχ Μάριο! Ακούς τι λες; Άντε να φτιάξεις πρωινό.

Μαρίτο (βάζει το χέρι του γύρω από τους ώμους της και την αγκαλιάζει): Δεν καταλαβαίνεις. Εδώ συμβαίνουν πράγματα που δεν χρειάζεται να τα μάθεις, είναι για το καλό σου, κατάλαβες; Πήγαινε στην κουζίνα, γιατί έχουμε κάτι να συζητήσουμε εγώ κι ο Ντάμι. Πήγαινε στην κουζίνα. Πήγαινε στην κουζίνα! Τώρα!

Ο Νταμιάν σηκώνεται, αρπάζει τον Μαρίτο από τον λαιμό και τον σηκώνει.

Νταμιάν: Πήγαινε στην κουζίνα και βούλωσ' το.

Ο Μαρίτο αντιστέκεται και παλεύουν για λίγο.

Μεμέ: Καλά, καλά, πάω εγώ. Πάω εγώ, κοίτα Νταμιάν, κοίτα με τι χαρά πάω. Άσε τον αδερφούλη σου.

Βγαίνει.

Μαρίτο: Κοίτα στο κομοδίνο σου!

Η Μεμέ βγαίνει και μπαίνει η Γιαγιά.

Γιαγιά: Μάριο, βγες απ' την κουζίνα.

Μεμέ: Όχι, μαμά, εγώ είμαι.

Γιαγιά: Τι κάνεις;

Μεμέ: Πρωινό.

Γιαγιά: Είναι να πεθάνω και δεν μου το' πανε;

Μεμέ: Α, ναι, κατάλαβα, επειδή εγώ ποτέ δεν κάνω τίποτα...

Γιαγιά: Κάνεις πάρα πολλά, περισσότερα απ' όσα θα 'θελα.

Μεμέ: Μαμά, πού είναι τα σπέρτα;

Γιαγιά: Στην κουζίνα.

Μεμέ: Ναι, κοίταξα στην κουζίνα αλλά δεν είναι. Μπορεί να είναι αλλού;

Γιαγιά: Είναι στην κουζίνα, πάντα είναι στην κουζίνα. Ψάξε καλά.

Μεμέ: Δεν θέλω να τα ανακατέψω όλα και μετά να ανακαλύψω πως είναι αλλού.

Ο Μαρίτο βρίσκει το κουτί με τα σπέρτα στον καναπέ και το πετάει στον Νταμιάν. Εκείνος κάνει πως θα τα δώσει στη Μεμέ αλλά ο Μαρίτο του τα παίρνει και τα ξανακρύβει.

Μεμέ: Είναι φως-φανάρι, βρίσκετε εσείς τα σπίρτα, τα κρύβετε κάπου, δεν μου λέτε τίποτα και κάθομαι εγώ σαν χαζή.

Γιαγιά: Όσπου να τα βρει ο Μαρίτο μετά.

Ο Νταμιάν βγαίνει βιαστικά προς το μπάνιο περνώντας ανάμεσα στις δυο τους.

Μεμέ: Α, ναι, σίγουρα. Άμα μου δώσετε τα σπίρτα, θα σας φτιάξω πρωινό.

Γιαγιά (μπαίνοντας): Ωραία μέρα, ξεχάστε το πρωινό, η Μεμέ δεν βρίσκει τα σπίρτα.

Ακούγεται ο Νταμιάν να κάνει εμετό στο μπάνιο.

Γιαγιά: Νταμιάν! Νταμιάν!

Ο Νταμιάν βγάζει το κεφάλι του από την πόρτα του μπάνιου, χωρίς να βγαίνει από το μπάνιο.

Γιαγιά: Κοιμήθηκες εδώ χθες;

Νταμιάν: Όχι, γιαγιά.

Γιαγιά: Έτσι μου φάνηκε.

Μεμέ: Ντάμι, μήπως ξέρεις εσύ...

Ο Νταμιάν της κλείνει την πόρτα του μπάνιου στα μούτρα.

Γιαγιά: Εσύ πήρες τα σπίρτα;

Μαρίτο: Ναι.

Γιαγιά: Γιατί πήρες τα σπίρτα; Δεν μπορείς να έχεις σπίρτα πάνω σου, το ξέρεις.

Μαρίτο: Στο κάτω κάτω τα έχουμε για να κάψουμε το σπίτι, γιαγιά. Θα καούμε όλοι, αλλά εσύ θα είσαι η πρώτη.

Γιαγιά: Θεε να κάψεις το σπίτι;

Μαρίτο: Ακριβώς.

Νταμιάν (*μπαίνοντας*): Ψέματα, γιαγιά.

Γιαγιά: Κι εμείς;

Μαρίτο: Μέσα.

Γιαγιά: Όλοι;

Μαρίτο: Όλοι.

Μεμέ (*από την κουζίνα*): Παραιτούμαι, δεν έχει πρωινό.

Μαρίτο: Εκείνη τη μέρα πρέπει να καλέσεις και τη Βερόνικα να 'ναι κι αυτή εδώ με τα νανάκια και τον φαλακρό.

Γιαγιά: Δεν είναι νανάκια, είναι φυσιολογικά.

Μαρίτο: Είναι νανάκια, νανάκια, γι' αυτό δεν τα φέρνει.

Μεμέ (*μπαίνοντας*): Ντάμι, μήπως κατά τύχη έχεις φωτιά;

Ο Νταμιάν την κοιτάζει και δεν απαντάει.

Μεμέ: Εσύ, Μαρίτο;

Μαρίτο: Τα κρύψαμε για να γελάμε με τα χάλια σου.

Μεμέ: Ωραία, τότε γελάω κι εγώ.

Γιαγιά: Εγώ δεν γελάω.

Μαρίτο: Εγώ γελάω.

Μεμέ: Ωραία, δεν τα βρίσκω, δεν ξέρω πού είναι.

Γιαγιά: Για να δούμε, πού μπορεί να είναι αυτά τα σπίρτα; Εσύ, Νταμιάν, τι λες;

Ο Νταμιάν σηκώνεται και φεύγει.

Μεμέ: Ο Νταμιάν δεν λέει τίποτα. Τι παράξενο.

Γιαγιά: Πάνω στη σόμπα κοιτάξεις;

Ο Μαρίτο δίνει τα σπύρτα στη γιαγιά κι εκείνη τα κρύβει στη ρόμπα της.

Μεμέ: Στη σόμπα; Όχι, αφού δεν την ανάψαμε χθες. Την άναψες εσύ;

Γιαγιά: Όχι, αφού έκανε ζέστη.

Μαρίτο: Δεν είναι αυτό, κάτω από το κρεβάτι με τα ρούχα;

Μπαίνει η Γκάμπι με μια βαριά τσάντα, γεμάτη ρούχα.

Γκάμπι: Πάω για πλύσιμο. Αν θέλει κανείς να πάρω κάτι, ας το φέρει τώρα.

Γιαγιά: Θέλω εγώ, περίμενε.

Πριν βγει η γιαγιά, επιστρέφει κρυφά τα σπύρτα στον Μαρίτο.

Μεμέ: Σπύρτο... σπυρτάκι... Θα μας φάει όλη τη μέρα το κουτάκι;

Γιαγιά: Έκεχεικεις λεκεφτάκα¹;

Γκάμπι: Ναικε, ακαπόκο τηκι γιοκορτήκι. (Ναι, από τη γιορτή)

Γιαγιά: Πακατίκι εκεγώκω δενκε έκεχωκω. (Γιατί εγώ δεν έχω)

Γκάμπι: Μηκι τοκο πεικεις, γιακατίκι ηκι Μεκεμέκε θακα στακα πάκαρεικι (Μην το πεις, γιατί η Μεμέ θα στα πάρει)

Γιαγιά: Τακα έκεχωκω κρύκιψεικι κακαλάκα. (Τα έχω κρύψει καλά) Στάσου να φέρω τα ρούχα.

Ο Μαρίτο και η Μεμέ παρατηρούν τη συζήτηση χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτα από το παιχνίδι με τα κορακίστικα που μιλάνε. Η Γιαγιά βγαίνει.

---

1. Η Γιαγιά και η Γκάμπι μιλάνε μεταξύ τους “κορακίστικα”. Προσθέτουν το γράμμα κ ακολουθούμενο από το φωνήεν της προηγούμενης συλλαβής. Π.χ. Έκεχεικεις λεκεφτάκα; / Έχεις λεφτά;

Μεμέ: Το πλυντήριο;

Γκάμπι: Δεν δουλεύει, Μεμέ.

Μεμέ: Δεν δουλεύει; Από πότε;

Γκάμπι: Εδώ κι ένα μήνα. Γρήκιγοκορακα γιακαγιακά. (Γρήγορα γιαγιά)

Μεμέ: Ποιος το χάλασε;

Γκάμπι: Κανείς δεν το χάλασε, χάλασε μόνο του.

Μεμέ: Ευτυχώς, γιατί αλλιώς πάλι εγώ θα έφταιγα.

Γκάμπι: Γρήγορα γιαγιά!

Μπαίνει η Γιαγιά.

Γκάμπι: Βάλ' το εδώ. Τίποτε άλλο;

Μεμέ: Α! Θα τα πας τώρα; Στάσου, έχω κι εγώ.

Γκάμπι: Άντε πάλι, αφού είπα ότι θα πέρναγα να τα πάρω.

Η Μεμέ βγαίνει γρήγορα να βρει τα ρούχα της.

Γιαγιά: Μάριο, δώσε στην Γκάμπι την πιτζάμα σου, να την πάρει.

Μαρίτο: Όχι. Δεν είναι ώρα.

Γιαγιά: Ναι, είναι ώρα. Δώσ' της την πιτζάμα.

Μαρίτο: Δεν γίνεται τώρα.

Γκάμπι: Δώσ' τη, Μάριο, βιάζομαι.

Μαρίτο: Αποκλείεται. Τις κάλτσες μπορεί.

Γκάμπι: Ωραία, τότε δώσε μου τις κάλτσες.

Γιαγιά: Μα πρέπει να τη βγάλει αυτή την πιτζάμα.

Γκάμπι: Εντάξει, γιαγιά, τώρα δεν μπορεί. Ας μου δώσει τουλάχιστον τις κάλτσες.

Γιαγιά: Μα τι είναι αυτά τώρα!

Γκάμπι: Έλα, Μάριο, δώσε μου τις κάλτσες.

Μάριο: Τις κάλτσες;

Γκάμπι: Ναι, τις κάλτσες.

Μαρίτο: Τις κάλτσες; Όχι. Τις κάλτσες δεν μπορώ.

Γιαγιά: Τώρα δεν είπες ότι θα έδινες τις κάλτσες;

Μαρίτο: Ναι. Τις κάλτσες, είπα.

Γκάμπι: Τότε;

Μαρίτο: Τις κάλτσες όμως όχι.

Γιαγιά: Μάριο, σε παρακαλώ.

Γκάμπι: Δεν μου λες Μάριο, πόσο καιρό τις φοράς αυτές;

Μαρίτο: Κάτι χρόνια.

Γκάμπι: Βρωμάνε, είναι λερωμένες. Πρέπει να τις πλύνω, καταλαβαίνεις;

Μαρίτο: Ναι, μωρή καριόλα, δεν είμαι ηλίθιος.

Γκάμπι: Ωραία, δώσ' μου τες, θα τις πάω για πλύσιμο.

Μαρίτο: Όχι, τις κάλτσες αποκλείεται τώρα.

Γκάμπι: Λοιπόν, συγγνώμη, αλλά ας μείνει με τη βρώμα του αυτό το παιδί.

Γιαγιά: Περίμενε να σου φέρει τα ρούχα η Μεμέ.

Γκάμπι: Λυπάμαι, δεν μπορώ, δεν μπορώ να περιμένω τη Μεμέ.

Βγαίνει.

Γιαγιά: Εσύ το καταλαβαίνεις ότι βρωμάς, ε;

Μαρίτο: Ναι.

Γιαγιά: Τότε;

Μαρίτο: Τις κάλτσες όχι.

Γιαγιά: Εσύ ξέρεις.

Μπαίνει η Μεμέ με έναν σωρό ρούχα.

Μεμέ: Η Γκάμπι;

Γιαγιά: Άργησες πολύ.

Μεμέ: Της είπα να με περιμένει.

Γιαγιά: Άντε, τρέχα.

Μεμέ (*αφήνει τα ρούχα και βγαίνει*): Γκάμπι!

Γιαγιά: Πάρε και τα ρούχα, βρε Μεμέ.

Γυρίζει πίσω, αρπάζει τα ρούχα και βγαίνει από την πόρτα. Η Γκάμπι δεν είναι πια εκεί. Θυμωμένη, πετάει τα ρούχα στο πάτωμα.

Μεμέ: Γιατί δεν με περίμενε;

Μαρίτο: Ηρέμησε, Μεμέ, ούτε εγώ έπλυνα τίποτα.

Μεμέ: Και τι θα κάνω με όλα αυτά τα ρούχα που έχω για πλύσιμο;

Γιαγιά: Δεν γίνεται να σε περιμένουν μια ζωή.

Μαρίτο: Πεινάω.

Γιαγιά: Το πρωινό, Μεμέ!

Μεμέ: Α, το νερό!

Βγαίνει. Ο Μαρίτο πετάει τα σπέρτα στη Γιαγιά, που τα ξανακρύβει στη ρόμπα της. Η Μεμέ επιστρέφει.

Μεμέ: Πού είναι τα σπέρτα;

Μαρίτο: Εγώ τα έχω, εδώ, πάνω μου.

Μεμέ: Δεν είναι αλήθεια. Δεν τα έχει αυτός, ε;

Γιαγιά: Εμένα ρωτάς;

Μεμέ: Άντε, έλα, δώσ' τα μου άμα τα έχεις.

Μαρίτο: Ψάξε να τα βρεις.

Μεμέ: Τα έχει αυτός, γιαγιά;

Γιαγιά: Δεν ξέρω. Ψάξ' τα.

Μαρίτο: Μπορεί, Μεμέ. Μπορεί να τα έχει ο Μαρίτο.

Η Μεμέ ψάχνει τον Μαρίτο.

Μεμέ: Τα έχει ο Μαρίτο, ο Μαριόνι το κλεφτρόνι. Για να δούμε αν τα έχει αυτό το καλό παιδάκι, εδώ μήπως; Όχι, στις μασχαλίτσες δεν τα έχει, μήπως στο κωλαράκι; Ούτε στο κωλαράκι τα έχει. Για να δούμε στο κουκλάκι.

Γιαγιά (γελώντας): Αχ, Μεμέ, είσαι τόσο χαζή!

Μεμέ: Κι αν δεν τα έχει ο Μαρίτο, ποιος τα έχει;

Μαρίτο: Η γιαγιά.

Μεμέ: Βέβαια, η γιαγιά.

Γιαγιά (απότομα): Ούτε που να το σκέφτεσαι. Σταμάτα να παίζεις σαν ηλίθια και ψάξε να βρεις τα σπέρτα.

Μεμέ: Λοιπόν, δεν ξέρω. Αρχίζει να μου τη δίνει.

Γιαγιά: Κι εμένα.

Μπαίνει ο Νταμιάν.

Μαρίτο: Κι εμένα.

Παύση.

Μαρίτο: Το κουκλάκι.

Παύση.

Ο Νταμιάν κάνει ένα νεύμα στη Μεμέ και της δίνει έναν αναπτήρα.

Ο Νταμιάν σηκώνει το τηλέφωνο να δει αν δουλεύει.

Μεμέ: Εντάξει, πάω να ψάξω τα σπέρτα. *Βγαίνει και ξαναμπαίνει.*

A, Μαρίτο, κοίταξα. Είμαστε μεγάλοι. Δεν υπάρχει κανένα ψόφιο ποντίκι στο συρτάρι.

Βγαίνει.

Μαρίτο: A.

Νταμιάν: Γιαγιά.

Γιαγιά: Μαρίτο, πάμε να μου κατεβάσεις κάτι κουτιά που έχω πάνω στη ντουλάπα. Άντε, έλα, να με βοηθήσεις να τα κλείσω και να μου πλύνεις τα δόντια, άντε.

Ο Νταμιάν σωριάζεται στον καναπέ. Ο Μαρίτο τελικά δεν βγαίνει, γυρίζει σιγά-σιγά στον καναπέ, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο. Ο Νταμιάν αλλάζει πλευρό.

Μαρίτο (ψιθυρίζει): Κοιμήσου, συνέχισε, κοιμήσου.

Κάθεται δίπλα στον Νταμιάν.

Μαρίτο: Ντάμι, πρέπει να μιλήσουμε. Είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να κάνουμε κάτι, η γιαγιά έβηχε χτες όλη νύχτα. Όλη νύχτα η γιαγιά είχε καταρροή. Εγώ πιστεύω ότι είναι σίγουρο σημάδι πως η γιαγιά είναι έγκυος. Στο λέω γιατί εμείς οι δυο είμαστε οι μόνοι άντρες, άρα ένας από τους δυο πρέπει να είναι ο πατέρας. Αν είμαι εγώ, θέλω να μου το πείτε.

Νταμιάν: Δεν είναι αλήθεια αυτό που λες, Μάριο.

Μαρίτο: Είναι.

Νταμιάν: Δεν είναι αλήθεια.

Μαρίτο: Γιατί;

Νταμιάν: Γιατί δεν είναι.

Μαρίτο: Είναι αλήθεια, Ντάμι.

Ο Νταμιάν αρπάζει το σακίδιό του και κατευθύνεται προς την πόρτα αλλά ο Μαρίτο δεν τον αφήνει να φύγει.

Μαρίτο: Εγώ νομίζω πως πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή για κάθε ενδεχόμενο. Η γιαγιά είναι μεγάλη και παίρνει χάπια, αλλά παίρνει χάπια που δεν κάνουν τίποτα πια. Είναι τα ίδια χάπια εδώ και πέντε χρόνια, τα χάπια που παίρνει η γιαγιά. Τα χάπια έχουν ημερομηνία λήξης. Πρέπει να τα ανανεώνουμε. Ψήφισε, ψήφισε, ψήφισε!

Νταμιάν: Τι;

Μαρίτο: Τα χάπια της γιαγιάς, πρέπει να τα αλλάξουμε. Ψήφισε!

Ο Νταμιάν αρχίζει να γελάει. Ο Μαρίτο βγαίνει απ' το δωμάτιο. Μπαίνει η Γκάμπι.

Γκάμπι: Έφυγαν;

Νταμιάν: Σχεδόν.

Γκάμπι: Βέβαια, ποτέ δεν φεύγουν όλοι.

Νταμιάν: Για την ώρα.

Γκάμπι: Για την ώρα; Για ώρες.

Ο Νταμιάν της κάνει μια χειρονομία να καθίσει στον καναπέ να μιλήσουν.

Νταμιάν: Να σου κάνω μια ερώτηση;

Γκάμπι: Όχι. Καλά.

Νταμιάν: Ποιος λες να είναι;

Γκάμπι: Ποιος;

Νταμιάν: Ποιος θα φύγει;

Γκάμπι: Ποιος θα φύγει; Από όλους;

Νταμιάν: Από όλους, ναι. Ποιος;

Γκάμπι: Εσύ, προφανώς.

Νταμιάν: Δεν ξέρω.

Γκάμπι: Εγώ έχω καιρό ακόμα.

Νταμιάν: Πάντα θα έχεις.

Γκάμπι: Το ξέρω.

Νταμιάν: Κι εγώ.

Γκάμπι: Τι;

Νταμιάν: Έχω καιρό.

Γκάμπι: Όχι. Εσύ όχι.

Νταμιάν: Είναι αλήθεια. Εγώ όχι.

Γκάμπι: Τότε, ποιος;

Μπαίνει η Μεμέ.

Μεμέ: Γκάμπι, έφυγες και δεν πήρες τα ρούχα μου για πλύσιμο.

Γκάμπι: Εντάξει, Μεμέ, τώρα τέλειωσε, βιαζόμουνα.

Μεμέ: Ναι, το βλέπω πόσο βιαζόσουνα. Τι κάνεις τώρα;

Γκάμπι: Κι εσένα τι σε νοιάζει τι κάνω;

Μεμέ: Καλά! Δεν πρόκειται να σε αντιγράψω.

Γκάμπι: Να αντιγράψεις τι;

Μεμέ: Θέλω κι εγώ να ράψω ρούχα.

Γκάμπι: Σοβαρά; Τη μηχανή μου δεν θα την αγγίξεις.

Μεμέ: Αν δεν χρησιμοποιήσω τη μηχανή, πώς θα τα ράψω...;

Νταμιάν: Μαμά.

Μεμέ: Καλά, φεύγω, δεν ενοχλώ την οικογένειά μου, φεύγω.

Βγαίνει.

Γκάμπι: Άρα, η Μεμέ.

Γελάνε.

Γκάμπι: Λοιπόν;

Νταμιάν: Εσύ;

Γκάμπι: Τι;

Νταμιάν: Υπάρχει κάποιος;

Γκάμπι: Κανείς.

Νταμιάν: Θέλεις;

Γκάμπι: Όχι.

Νταμιάν: Ποτέ πια;

Γκάμπι: Ελπίζω.

Μπαίνει η Μεμέ ψάχνοντας κάτι.

Γκάμπι: Μεμέ! Εσύ... Έχεις;

Σιωπή.

Γκάμπι: Τα ίδια.

Σιωπή.

Γκάμπι: Έφυγε;

Νταμιάν: Ναι, έφυγε.

Γκάμπι: Τη φοβάμαι.

Νταμιάν: Χαζή.

Μπαίνει ο Μαρίτο.

Νταμιάν: Κι εγώ.

Γκάμπι: Τι;

Νταμιάν: Τη φοβάμαι.

Μαρίτο: Γκάμπι, Γκάμπι, έχω λόξυγγα.

Γκάμπι: Τι έπαθες;

Μαρίτο: Έχω λόξυγγα.

Γκάμπι: Έχω δουλειά τώρα.

Μαρίτο: Εγώ όμως, δεν αισθάνομαι καλά.

Γκάμπι: Πες το στη γιαγιά. Εγώ πρέπει να ράψω όλα αυτά.

Μαρίτο: Δυστυχώς η γιαγιά πέθανε, δεν θα μπορέσει να με βοηθήσει.

Ο Νταμιάν φεύγει. Μπαίνει η Μεμέ, με τον βραστήρα και το μάτρε και κάθεται στην πολυθρόνα.

Γκάμπι: Μεμέ, πρόσεχε τον Μαρίτο.

Μεμέ: Όχι, εγώ έχω να μαζέψω όλα τα ρούχα που δεν πήρες για πλύσιμο.

Γκάμπι: Μαμά, δεν είναι παιχνίδι.

Μαρίτο: Κάνε κι εσύ κάτι, Μεμέ.

Μεμέ: Εδώ μέσα κανείς δεν μου δίνει σημασία ώσπου να με χρειαστούν, τότε βέβαια, Μεμέ, κάνε τούτο, κάνε εκείνο. Δεν έχεις καθόλου λεφτά να μου δανείσεις, Μαρίτο;

Μαρίτο: Λόξυγγα έχω.